

Константин Величков

Камил Демулен

Кога чета ил мисля за тая епопея,
порой от кръв и слава, отдето въз светът,
учуден, развълнуван, свободата изгрея;

гигантите ме слисват, кога ми се вестят
със своите смели мисли, безпримерни решения,
но ти, дете чудесно, пленяваш ми духът!

О, пария сублимен на своите убежденья,
обичам твойта вяра, целувам твойта кръв!
За всичко ти допусна горчивите съмненья

в сърцето ти да влезнат. Безстрашно сявга пръв
показа ти гръмливо онези, що литнаха,
онез, кои помами нечиста лестна стръв,

онез, кои в борбата изменници станаха;
в свободата вярава ти докрай с възторг и плам.
Ни имената громки душата ти стреснаха,

ни тез, що я покриха с позор, и кал, и срам;
и, роб на длъжността си, ти продължи борбата,
без нявга да помислиш, че си останал сам,

доде въз ешафота сложиха ти главата
и, жрец безсташен, в храмът, дет служеше, падна!
На младата свобода ти бе си дал душата

и в оня ден, когато от страх жесток трепна,
че може се разклати в теб тая вяра свята,
отстъпник да не станеш, ти жертва ѝ стана!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Гергана Стойчева

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6325>]